

Van de peutergroep naar vervangster tot directeur:

Wel eens iets heel anders willen doen? Of heb je het gevoel dat je méér kunt dan op de groep staan? Drie collega's vertellen over de overstap die ze in hun werk maakten, én geven tips.

'Het is belangrijk dat je naar kinderen luistert en niet over ze heen walst'

Na een jaar op een kinderdagverblijf te hebben gewerkt, verloor Ellen Baars-Behrens (32) haar hart aan de scholieren van de buitenschoolse opvang. Vanwege hun zelfstandigheid. 'En omdat ze kunnen benoemen wat ze willen. Bij baby's is dat minder duidelijk.'

'In het eerste jaar dat ik bij Freekids/Kindzorg werkte, was ik vervangster. Ik ging van kinderdagverblijf naar kinderdagverblijf. Ik had plezier in mijn werk, maar vond de lichamelijke belasting groot. Hoewel er in de meeste kinderdagverblijven in hoogte verstelbare bedjes en commodes waren, moest ik de kinderen vaak tillen. Daardoor had ik last van mijn rug.

Ook vond ik het niet altijd gemakkelijk dat de kinderen te jong waren om te vertellen wat er met hen aan de hand was of wat ze wilden. Daardoor kon ik me soms machteloos voelen. Meestal wist ik er wel raad mee hoor, maar die enkele keer dat het niet lukte, vond ik moeilijk. Als een baby bleef huilen, terwijl hij net had geslapen, ik hem had verschoond en hij de fles had gekregen. Dan leek niets hem te kunnen troosten en was het echt even zoeken naar wat er aan de hand was.

Als ik op een locatie kwam met een buitenschoolse opvang, merkte ik dat me bij oudere kinderen prettiger voelde. Ik vind scholieren eerlijk en lekker spontaan. En zij kunnen wel vertellen hoe ze zich voelen en wat er aan de hand is.

Dat heeft natuurlijk ook een keerzijde. Ik heb het daar wel eens met collega's over en ik kan me best voorstellen dat sommigen het juist vanwege die mondigheid van scholieren prettiger vinden om met baby's en peuters te werken. Laatst haalde ik bijvoorbeeld een achtjarig meisje van school en vroeg haar

Ellen Baars-Behrens

haar jas dicht te doen, omdat ze anders kou vatte. "Dat bepaal ik zelf, het is mijn leven", kreeg ik te horen. Sommige kinderen zijn tien, maar gedragen zich als pubers.

In dat soort gevallen helpt het meestal om te luisteren naar waar een kind mee zit. Daarna vertel ik mijn verhaal, mijn mening, en probeer samen met het kind tot een oplossing te komen. Dat is belangrijk: dat je naar kinderen luistert en niet over hen heen walst.

De buitenschoolse opvang past het beste bij me, en deze locatie in het bijzonder. Het is een groots opgezet kindercentrum, een fantasiecentrum noemen we het. Dagelijks komen hier bijna 110 kinderen binnen die kunnen doen wat ze willen. Ze moeten niets. We hebben onder meer een voetbalzaal, een knutselkamer en een klimmuur.

In het begin leek het me lastig om in zo'n grote ruimte en

de bso en van deze collega's deden het!

met zoveel kinderen een band op te bouwen. Toch merk ik dat veel kinderen van mijn stamgroep me aan het einde van de dag nog even opzoeken. Waar ze ook in dat grote pand zijn, ze willen pas met hun ouders mee naar huis als ze hun juf gedag hebben gezegd. Ik voel me bij hen op mijn gemak en zij zich bij mij.'

De tip van Ellen Baars: 'Wil je de overstap maken van kinderdagverblijf naar buitenschoolse opvang? Of andersom? Vraag of je een tijdje kunt proefdraaien op een groep, om te zien of het echt iets voor je is.'

'Op het kinderdagverblijf leer ik durven dóen'

Yvette Vodegel (48) was ruim tien jaar peuterspeelzaalleidster toen ze haar baan verruilde voor die van pedagogisch medewerkster op een kinderdagverblijf. 'Hier bouw ik een hechtere band op met de kinderen.'

'Ik vind het heerlijk om met peuters te werken. Ze zijn open, vrij en eerlijk. Ze genieten van zelfs de kleinste dingen, luisteren met open mond als ik voorlees. Ik had dan ook veel plezier in mijn werk als peuterleidster. Tot het de laatste jaren wel erg schools werd.

Vooraf sinds de invoering van Kaleidoscoop, een educatieve methode die de taalontwikkeling van jonge kinderen stimuleert. Het is een mooi programma, waarin actief leren centraal staat. Ik heb er veel van geleerd. Bijvoorbeeld dat je bepaalde activiteiten beter in kleine groepjes kunt doen. Maar in Kaleidoscoop wordt ook erg vastgehouden aan een vast dag-schema. Daardoor was bijna elke dag op de peuterspeelzaal hetzelfde. Terwijl met peuters juist geen dag gelijk is.

Af en toe keek ik op internet om te zien wat voor banen er waren. Toen ik de vacature van dit kinderdagverblijf in Amsterdam zag, was ik meteen verkocht. SamSam heeft een mooie buitenruimte met een grote speeltuin, midden in het Westerpark. Er wordt gewerkt vanuit de Reggio Emilia-benadering. De kinderen krijgen alle ruimte om zelf op ontdekking te gaan. De peuters van de speelzaal hadden een mooie grote ruimte, maar waren wel altijd binnen.

Bij SamSam zijn kinderen bijna altijd buiten. Ze spelen hier niet alleen met autootjes en blokken, maar ook met water, takken en zand. Ze timmeren, vissen, zoeken slakken en spelen in de regen. Dat is pas uitdagend!

Ik zie nu wat ik al die jaren heb gemist. De kinderen en ik komen bijna niet binnen, we picknicken van maart tot ver in de herfst. Met je jas aan kun je ook eten. Een echt dagprogramma is er niet, op het slapen en het eten na. Wat we gaan doen hangt van de kinderen af. Alleen uitstapjes, zoals een bezoek aan de kinderboerderij, schooltuinen of het bezoek van een muzikant of yogalerares aan de groep zijn vooraf afgesproken. Verder doen ze vooral wat ze willen. Ik stimuleer ze daarin. Als ze een ochtend bezig zijn geweest om takken te zoeken,

Yvette Vodegel

kunnen ze daar later een mobiel van maken. Maar als het bij takken verzamelen blijft, is het ook goed.

In deze baan heb ik een betere band met de kinderen. Ik leer ze beter kennen. Als de kinderen van de speelzaal moe werden, gingen ze naar huis. Nu breng ik ze naar bed en lees ik ze nog een verhaaltje voor. Zo'n hele dag is dan ook veel intensiever dan een dagdeel op de speelzaal. In de trein op weg naar huis moet ik altijd even bijkomen.

Soms mis ik de peuterspeelzaal. De speelzaal was meer georganiseerd. Knutselmaterialen lagen er op voorraad, ik hoefde de spullen alleen maar te pakken. Als ik nu iets wil doen, moet ik er ook zelf achteraan om alle materialen te regelen. Wat dat betreft is deze baan een uitdaging voor mezelf. Ik ben van nature verlegen, maar op het kinderdagverblijf heb ik leren durven dóén.'

De tip van Yvette Vodegel: 'Het is makkelijk om uit gewoonte ergens te blijven werken, ook al heb je het niet meer naar je zin. Maar ga vooral de uitdaging van een nieuwe baan aan. Zo'n stap is uiteindelijk een verrijking.'

'Ik wil in mijn werk geprikkeld worden'

Ze mag dan adjunct-directeur zijn, maar Moniek Rijnders (40) van skon kinderopvang weet als geen ander hoe het er op de werkvloer aan toegaat. Ze begon haar loopbaan als invalleidster. 'Ik weet nog als de dag van gisteren hoe het is om in de groep te staan.'

'Eigenlijk wilde ik na de opleiding Sociaal Pedagogisch Werk een opleiding tot leerkracht gaan doen. Mijn man en ik woonden in Twente en daar waren geen banen in de kinderopvang. Leerkracht worden leek me een mooi alternatief. Maar het liep anders. We verhuisden naar Zoetermeer waar mijn man een baan had gekregen. Daar bleken juist veel vacatures in de kinderopvang te zijn. Ik trok de stoute schoenen aan en ging langs bij kinderdagverblijf De blauwe schildpad van skon kinderopvang. Vijf jaar heb ik daar met veel plezier gewerkt. Als leidster heb ik alles gedaan: baby's, dreumesen, peuters. Het werken met dreumesen vond ik het allerleukst. De dreumestijd is een fase waarin kinderen ontzettend veel leren. Ze kunnen net lopen en staan op het punt de wereld nu echt te ontdekken. Door voor te lezen en liedjes te zingen kun je daarin veel voor hen betekenen.

Na vijf jaar werd ik manager. Ik werkte drie dagen op de groep en combineerde dat met acht uren management. Nu is dat geen combinatiebaan meer, omdat de functie van manager sterk is uitgebreid met veel meer taken en verantwoordelijkheden. Maar toen kon je je concentreren op het begeleiden van het personeel en contacten met ouders. Een uitdaging vond ik dat, vooral het meedenken met ouders en het inspelen op hun wensen. Ouders dragen de zorg voor hun kinderen elke dag

aan ons over. Een intensief contact met ouders vind ik daarom nog steeds belangrijk.

Ik wil in mijn werk graag iets nieuws leren, me ontwikkelen. En dat heb ik altijd gedaan. Na zes jaar manager te zijn geweest was ik vijf jaar interim- en projectmanager. Vanuit die functie leidde ik twee of drie locaties en heb ik veel nieuwe locaties voor skon opgezet. Na deze functie werd ik afdelingsmanager planning en projecten. Ook volgde ik diverse opleidingen, waaronder bedrijfskunde.

Het is nu dertien jaar geleden dat ik voor het laatst een hele dag met kinderen op een groep stond, maar ik weet het nog als de dag van gisteren. Het voordeel daarvan is dat ik heel goed weet wat belangrijk is voor een leidster. Een haakje op een deur, dat moet voorkomen dat kinderen ongezien naar buiten gaan, lijkt voor iemand van de facilitaire dienst een detail, maar voor een leidster is het essentieel. Leidsters hebben een grote verantwoordelijkheid.

Vaak wordt me gevraagd of ik het werken met kinderen mis. Maar nee. Ik vind het goed dat ik nu op een andere wijze mijn bijdrage kan leveren aan de kinderopvang. Ik heb het nodig om me in mijn werk te blijven ontwikkelen, om me steeds weer door iets anders te laten prikkelen. Maar ik vind het nog steeds fantastisch om, als ik op een locatie ben, bij kinderen te zitten. Ik heb dan zo weer contact met ze. Jonge kinderen zijn nog lekker onbevangen. Ze zijn helemaal zichzelf, eerlijk en direct.

De tip van Moniek Rijnders: 'Wees net als kinderen eerlijk en direct. Maak je ambities kenbaar en neem initiatief.' •

Moniek Rijnders